Agatha Christie

Aventura regelui de treflă

— Pe cinstea mea, am exclamat eu, punând deoparte „The Daily Newsmonger", e mai ciudat decât în romane!

Poate că remarca nu era originală. A părut să-l irite pe prietenul meu. Înclinându-şi capul în formă de ou, micuțul domn scutură cu grijă o dâră de praf imaginară de pe pantalonii săi bine călcați şi constată:

— Ce profund! Ce mare gânditor este prietenul meu Hastings!

Fără să manifest vreo supărare la această neavenită glumă răutăcioasă, am bătut de câteva ori pe pagina ce o pusesem alături.

— Ai citit ziarul de dimineață?

— Da. Şi după ce l-am citit, l-am împăturit din nou cu grijă. Nu l-am aruncat pe duşumea cum ai făcut tu, cu lamentabila ta lipsă de ordine şi metodă. (Asta-i tot ce poate spune mai urât Poirot. Ordinea şi Metoda sunt zeii săi. Merge aşa departe încât le atribuie lor toate succesele sale).

— Deci, ai văzut relatarea privitoare la uciderea lui Henry Reedburn, impresarul? Asta m-a determinat să fac remarca aceea. Nu numai că-i cu adevărat mai ciudat decât într-un roman, dar este mai dramatic. Gândeşte-te la familia aia burgheză înstărită din Anglia, Oglander. Tată, mamă, fiu şi fiică, tipică pentru mii de familii din țara asta. Bărbații pleacă în oraş în fiecare zi; femeile au grijă de casă. Viețile lor sunt perfect liniştite şi extrem de monotone. Seara trecută stătoseu în sufrageria lor plăcută din suburbia Daisymead

Agatha Christie

Aventura regelui de treflă

— Pe cinstea mea, am exclamat eu, punând deoparte „The Daily Newsmonger”, e mai ciudat decât în romane!

Poate că remarca nu era originală. A părut să-l irite pe prietenul meu. Înclinându-şi capul în formă de ou, micuţul domn scutură cu grijă o dâră de praf imaginară de pe pantalonii săi bine călcaţi şi constată:

— Ce profund! Ce mare gânditor este prietenul meu Hastings!

Fără să manifest vreo supărare la această neavenită glumă răutăcioasă, am bătut de câteva ori pe pagina ce o pusesem alături.

— Ai citit ziarul de dimineaţă?

— Da. Şi după ce l-am citit, l-am împăturit din nou cu grijă. Nu l-am aruncat pe duşumea cum ai făcut tu, cu lamentabila ta lipsă de ordine şi metodă. (Asta-i tot ce poate spune mai urât Poirot. Ordinea şi Metoda sunt zeii săi. Merge aşa departe încât le atribuie lor toate succesele sale).

— Deci, ai văzut relatarea privitoare la uciderea lui Henry Reedburn, impresarul? Asta m-a determinat să fac remarca aceea. Nu numai că-i cu adevărat mai ciudat decât într-un roman, dar este mai dramatic. Gândeşte-te la familia aia burgheză înstărită din Anglia, Oglander. Tată, mamă, fiu şi fiică, tipică pentru mii de familii din ţara asta. Bărbaţii

pleacă în oraş în fiecare zi; femeile au grijă de casă. Vieţile lor sunt perfect liniştite şi extrem de monotone. Seara trecută stăteau în sufrageria lor plăcută din suburbia Daisymead, Streatham, jucând bridge. Deodată, prin surprindere, fereastra franţuzească se deschide brusc şi o femeie intră în cameră, împleticindu-se. Pe rochia ei de saten cenuşie e o pată roşie. Murmură un cuvânt „Crimă!” înainte de a cădea inconştientă pe duşumea. E posibil ca ei s-o fi recunoscut după fotografii ca fiind Valerie Saintclair, faimoasa dansatoare care a făcut vâlvă recent.

— Asta-i relatarea ta sau cea din „The Daily Newsmonger”? Întrebă Poirot.

— The Daily Newsmoger” s-a grăbit să intre la tipar şi s-a mulţumit cu înşiruirea faptelor. Dar implicaţiile dramatice ale întâmplării m-au izbit de îndată.

Poirot mă aprobă dând din cap gânditor.

— Oriunde este un om, este şi o dramă. Dar, nu e întotdeauna acolo unde crezi. Ţine minte asta. Şi-apoi, şi pe mine mă interesează cazul din moment ce s-ar putea să am o legătură cu el.

— Chiar?

— Da. Un domn m-a sunat azi dimineaţă şi a fixat cu mine o întâlnire din partea prinţului Paul de Maurania.

— Dar ce legătură este între una şi alta?

— Nu prea citeşti simpaticele tabloide englezeşti de scandal. Acelea cu poveşti nostime şi cele care încep cu „un şoricel a auzit…” sau „o vulpiţă ar vrea să ştie…”. Ia uită-te aici.

I-am urmărit cu privirea degetul scurt şi bont de-a lungul unui paragraf: – dacă prinţul străin şi celebra dansatoare ar fi cu adevărat în relaţii! Şi dacă doamnei îi place noul ei inel cu diamant!

— Şi acum, ca să rezum povestea ta dramatică, spuse Poirot, mademoiselle Saintclair, îţi aminteşti, a leşinat pe covorul sufrageriei din Daisymead.

M-am cutremurat.

— Ca urmare a primelor cuvinte murmurate de mademoiselle, cei doi bărbaţi Oglander au plecat, unul să aducă un doctor care s-o îngrijească pe femeia care, în mod evident, suferea de pe urma unui şoc şi celălalt la poliţie, unde, după ce le-a spus ceea ce s-a întâmplat, i-a însoţit pe poliţişti la Mon Désir – superba vilă a domnului Reedburn, ce nu se află prea departe de Daisymead. Acolo l-au găsit pe binecunoscutul om care, între noi fie zis, are o reputaţie nu prea plăcută; zăcea în bibliotecă cu capul crăpat la spate ca o coajă de ou. Ţi-am imitat stilul, spuse Poirot cu blândeţe. Scuză-mă, te rog… Ah, a sosit prinţul!

Distinsul nostru musafir a fost anunţat sub titlul de contele Feodor. Era un tânăr cu o înfăţişare ciudată, înalt, înfocat, cu bărbia îngustă, faimoasa gură de Mauranberg şi ochii negri, arzători ai unui fanatic.

— Domnul Poirot?

Prietenul meu dădu din cap afirmativ.

— Domnule, sunt într-o situaţie gravă, mai serioasă decât o pot spune în cuvinte…

Poirot îl opri cu un gest.

— Vă înţeleg neliniştea. Mademoiselle Saintclair vă este o prietenă foarte dragă, nu-i aşa?

Prinţul răspunse simplu:

— Sper s-o iau de soţie.

Poirot se îndreptă în scaun şi făcu ochii mari.

Prinţul continuă:

— N-aş fi primul din familia mea care ar încheia o căsătorie morganatică1. Şi fratele meu Alexandru l-a sfidat pe împărat. În prezent trăim zile mai iluminate, eliberaţi de vechile prejudecăţi de castă. Şi apoi, mademoiselle Saintclair, de fapt, îmi este aproape egală ca rang. Aţi auzit câte ceva despre povestea ei?

— Sunt multe povestiri romantice referitoare la originea ei – ceea ce este un lucru obişnuit cu dansatoarele celebre. Am auzit că este fata unei ziliere irlandeze, dar şi povestea în care mama ei este o mare ducesă rusoaică.

— Prima variantă este, bineînţeles, o prostie, spuse tânărul. Dar a doua este adevărată. Valerie, deşi trebuie s-o ţină ascunsă, m-a făcut s-o cred prea bine. Şi apoi, ea o dovedeşte inconştient într-o mie de feluri. Cred în ereditate, domnule Poirot.

— Şi eu cred în ereditate, spuse Poirot pe gânduri. Am văzut câteva lucruri ciudate în legătură cu asta – moi qui vous parle… Dar să ne apucăm de treabă, prinţe. Ce doriţi de la mine? De ce vă temeţi? Pot să vă vorbesc deschis, da? Este vreo legătură între domnişoara Saintclair şi crimă? Îl cunoştea pe Reedburn, nu-i aşa?

— Da. El susţinea că e îndrăgostit de ea.

— Şi ea?

— Nu avea ce să discute cu el.

Poirot îl privi iscoditor.

— Avea vreun motiv să se teamă de el?

Tânărul ezită.

— A fost un incident. O cunoaşteţi pe Zara, prezicătoarea?

— Nu.

— E minunată. Ar trebui s-o consultaţi o dată. Valerie şi cu mine am fost la ea săptămâna trecută. Ne-a dat în cărţi. I-a spus Valeriei că va avea necaz – de nori care se adună; apoi a întors ultima carte – cartea de deasupra, cum i se spune. Era regele de treflă. Ea i-a spus Valeriei: „Ai grijă. Există un bărbat care are putere asupra ta. Ţi-e frică de el. Eşti în mare pericol din cauza lui. Ştii la cine mă refer?” Valerie se albise de tot. Ea aprobă din cap şi spuse: „Da, da, ştiu”. Imediat după aceea am plecat. Ultimele cuvinte ale Zarei către Valerie au fost: „Fereşte-te de regele de treflă. Un pericol te ameninţă!” Am întrebat-o pe Valerie. N-a vrut să-mi spună nimic – m-a asigurat că totul era în ordine. Dar acum, după ce s-a întâmplat aseară, sunt mai sigur decât oricând că în regele de treflă Valerie l-a văzut pe Reedburn şi că el era bărbatul de care se temea. Prinţul se opri brusc.

— Acum înţelegeţi agitaţia mea când m-am uitat în ziarele de dimineaţă. Dacă Valerie, într-o criză de nebunie… O, este

imposibil!

Poirot se ridică şi-l bătu pe tânăr pe umăr cu blândeţe.

— Vă rog să nu fiţi îngrijorat. Lăsaţi totul în seama mea.

— Vă duceţi la Streatham? Cred că e încă acolo, la Daisymead – şocată.

— Mă duc imediat.

— Am aranjat totul prin ambasadă. Veţi avea acces peste tot.

— Atunci ne vom despărţi, Hastings vii cu mine? Au revoir, prinţe.

Mon Désir era o vilă excepţional de frumoasă, cu totul modernă şi confortabilă. O alee scurtă, asfaltată, ducea la ea din drumul principal şi grădini frumoase se întindeau în spatele casei pe câţiva acri.

Menţionând numele prinţului Paul, majordomul, care deschisese uşa, ne-a dus imediat la scena tragediei. Biblioteca era o încăpere impunătoare, care se întindea din faţă până în capătul clădirii, cu câte o fereastră şi într-o parte şi-n alta, una dând spre aleea circulară din faţă şi cealaltă spre grădină. Lângă cea din urmă a fost găsit întins cadavrul. Acesta fusese ridicat cu puţin timp înainte, după ce poliţia îşi terminase investigaţiile.

— Neplăcut lucru, i-am şoptit lui Poirot. Cine ştie ce cluuri or mai fi distrus?

Micul meu prieten zâmbi.

— Ehe! De câte ori trebuie să-ţi spun că lucrurile vin dinăuntru? Soluţia fiecărui mister se află în micile celule cenuşii ale creierului.

Se întoarse spre majordom.

— Presupun că în afară de transportarea corpului, camera n-a fost atinsă!

— Nu, domnule. Este exact aşa ca azi noapte când a venit poliţia.

— Acum, draperiile astea. Văd că ele se trag la o anumită distanţă de fereastră. Sunt la fel cu cele de la fereastra din faţă. Erau trase aseară?

— Da, domnule, le trag în fiecare seară.
— Înseamnă că Reedburn trebuie să le fi tras înapoi.
— Aşa cred, domnule.
— Ştiai că stăpânul dumitale aştepta un vizitator?
— N-a spus aşa, domnule. Dar a dat ordine să nu fie deranjat după cină. Ştiţi, domnule, există o uşă care se deschide spre terasa din partea asta a casei. Ar fi putut primi pe cineva pe acolo.
— Obişnuia să facă asta?
Majordomul tuşi discret.
— Aşa cred.
Poirot păşi spre uşa în discuţie. Nu era închisă. Ieşi prin ea pe terasa care dădea în dreapta spre alee; în stânga dădea spre un zid de cărămidă roşie.
— Grădina pentru fructe, domnule. Mai este o uşă care conduce mai departe, dar se închide întotdeauna la ora şase.
Poirot dădu afirmativ din cap şi se reîntoarse în bibliotecă cu majordomul după el.
— N-aţi auzit nimic din ce s-a petrecut aseară?
— Ei bine, domnule, am auzit voci în bibliotecă cu puţin înainte de ora nouă. Dar asta nu era neobişnuit, mai ales dacă era vocea unei femei. Dar, bineînţeles, de vreme ce eram cu toţii în camera servitorilor, exact în partea opusă, n-am auzit absolut nimic. Ş-apoi pe la ora unsprezece, a venit poliţia.
— Câte voci aţi auzit?
— N-aş putea spune, domnule. Eu am auzit-o numai pe cea a doamnei.
— Aha!
— Dacă nu vă supăraţi, domnule, doctorul Ryan este încă în casă, dacă doriţi să-l vedeţi.
Am acceptat de îndată sugestia şi peste câteva minute, doctorul, un om vesel între două vârste, veni şi-i dădu lui Poirot toate informaţiile pe care i le ceru. Reedburn zăcea aproape de fereastră cu capul lângă scaunul de marmură

de la geam. Prezenta două răni, una între ochi, alta, cea fatală, la spatele capului.

— Zăcea pe spate?

— Da. Iată urma. El arătă o mică pată închisă la culoare de pe duşumea.

— N-ar fi putut ca lovitura de la spatele capului să fi fost cauzată de căderea pe duşumea?

— Imposibil. Oricare ar fi fost arma, ea a intrat destul de mult în craniu.

Poirot privi gânditor în faţa lui. În intrândul fiecărei ferestre se afla câte un scaun de marmură sculptată, braţele fiind fasonate sub forma unor capete de lei. O luminiţă se aprinse în ochii lui Poirot.

— Dacă presupunem că a căzut pe spate pe capul acestui leu ieşit înafară şi de acolo a alunecat jos, n-ar putea aceasta cauza o rană cum aţi descris-o?

— Da, ar putea. Dar unghiul în care zăcea face imposibilă teoria. Ş-apoi ar fi trebuit să rămână urme de sânge pe marmora scaunului.

— Doar dacă n-au fost şterse.

Doctorul ridică din umeri.

— Asta-i foarte puţin probabil. N-ar fi în avantajul nimănui să dea unui accident aparenţa unei crime.

— Normal, îl aprobă Poirot. Credeţi că vreuna dintre lovituri ar fi putut fi administrată de vreo femeie?

— O, aş zice că asta nu intră în discuţie. Presupun că vă gândiţi la mademoiselle Saintclair?

— Nu mă gândesc la nimeni anume până când nu sunt sigur, răspunse Poirot cu blândeţe.

Îşi îndreptă atenţia spre fereastra franceză deschisă şi doctorul continuă:

— Pe aici a fugit domnişoara Saintclair. Puteţi zări printre copaci Daisymead. Bineînţeles, sunt multe case mai aproape de faţada vilei, la drum, dar aşa se face că Daisymead, deşi este la o oarecare distanţă, este singura casă vizibilă din partea aceasta.

— Mulţumesc pentru amabilitatea dumitale, doctore, spuse Poirot. Haide Hastings, să mergem pe urmele domnişoarei.

Poirot mă conduse prin grădină, ieşirăm printr-o poartă de fier, străbăturăm o porţiune îngustă de iarbă şi intrarăm pe portiţa grădinii de la Daisymead, care era o căsuţă modestă, înconjurată de vreo jumătate de acru de pământ. Erau câteva trepte care duceau la o fereastră franţuzească. Poirot făcu semn cu capul spre ele.

— Pe acolo s-a dus domnişoara Saintclair. Pentru noi, care nu avem de ce să ne grăbim, ar fi mai bine să ocolim casa până la uşa din faţă.

O servitoare ne-a deschis şi ne-a condus în sufragerie, apoi s-a dus s-o caute pe doamna Oglander. Era evident că în încăpere nu se umblase din noaptea precedentă. Cenuşa era încă în cămin şi masa de bridge se afla tot în mijlocul camerei cu o carte pe faţă şi cu celelalte cărţi din mână aruncate jos. Camera era oarecum încărcată cu ornamente arătoase dar fără valoare şi o mulţime de tablouri de familie împodobeau pereţii.

Poirot se uită la ele cu mai multă indulgenţă decât mine şi îndreptă unul sau două care atârnau într-o parte.

— La familie e strâns unită, nu? Sentimentul înlocuieşte frumuseţea.

L-am aprobat cu ochii fixaţi pe un tablou de familie reunind un domn cu mustaţă, o doamnă cu un rulou înalt de păr în frunte, un băiat solid şi îndesat şi două fetiţe garnisite cu o mulţime de panglici inutile. Mi-am zis că aceasta trebuia să fi fost familia Oglander în primii ani şi am studiat-o cu interes.

Uşa se deschise şi o tânără intră. Părul ei negru era aranjat cu grijă, purta o scurtă bej şi o fustă de stofă.

Ne privi întrebătoare. Poirot înaintă.

— Domnişoara Oglander? Regret că vă deranjez, mai ales după cele ce vi s-au întâmplat. Întreaga afacere trebuie să vă fi tulburat foarte mult.

— Mai mult ne-a speriat, recunoscu tânăra cu grijă. Începusem să mă gândesc că elementele dramei se risipiseră la domnişoara Oglander, că lipsa ei de imaginaţie se ridica deasupra oricărei tragedii. Mi s-a confirmat această părere când ea a spus în continuare: Trebuie să vă cer scuze pentru starea în care se află camera; servitorii s-au alarmat prosteşte.

— Aici stăteaţi seara trecută, n'est-ce pas?

— Da, jucam bridge după cină când…

— Scuzaţi-mă, de cât timp jucaţi?

— Păi… Domnişoara Oglander se gândi. Nu pot să vă spun exact. Cred că trebuie să fi fost în jur de ora zece. Făcusem mai multe jocuri.

— Şi dumneavoastră unde stăteaţi?

— Cu faţa la fereastră. Jucam cu mama şi nu aveam atuul. Deodată, brusc, fereastra se deschise şi domnişoara Saintclair intră în cameră împleticindu-se.

— Aţi recunoscut-o?

— Aveam vaga idee că faţa ei îmi este familiară.

— E încă aici, nu-i aşa?

— Da, dar refuză să vadă pe cineva. Este încă sub stare de şoc.

— Cred că o să mă primească. Vreţi să-i spuneţi că mă aflu aici la cererea expresă a prinţului Paul?

Îmi închipuiam că rostirea numelui unui prinţ o va scoate pe domnişoara Oglander din calmul ei imperturbabil. Dar ea ieşi din cameră cu mesajul nostru, fără vreo altă remarcă şi se reîntoarse aproape imediat spunând că domnişoara Saintclair vrea să ne vadă în camera ei.

Am urmat-o la etaj şi apoi într-un dormitor destul de mare şi luminos. Pe o sofa de lângă fereastră stătea lungită o femeie care întoarse capul când intrarăm. Contrastul dintre cele două femei mă izbi pe dată, deşi trăsăturile feţei şi tenul erau asemănătoare… Totuşi câtă deosebire! Fiecare privire, fiecare gest la Valerie Saintclair exprima drama. Părea să emane un flux romantic. Un capot de lână

purpurie îi acoperea picioarele – un lucru de casă în toată puterea cuvântului; dar farmecul personalităţii ei îi imprima un parfum exotic, de haină orientală.

Ochii ei mari, negri se opriră asupra lui Poirot.

— Veniţi din partea lui Paul?

Vocea ei i se potrivea înfăţişării, era caldă şi languroasă.

— Da, mademoiselle. Mă aflu aici să-l servesc pe el şi pe dumneavoastră.

— Ce doriţi să ştiţi?

— Tot ce s-a întâmplat aseară, dar totul!

Zâmbi cam plictisită.

— Credeţi c-aş minţi? Nu sunt proastă. Văd destul de bine că nu se poate ascunde nimic. Ştia un secret despre mine bărbatul care a murit. M-a ameninţat cu el. De dragul lui Paul am încercat să cad la învoială cu el. Nu puteam să risc să-l pierd pe Paul… Acum că a murit, sunt în siguranţă. Dar cu toate astea, nu l-am omorât eu.

Poirot dădu din cap zâmbind.

— Nu e nevoie să-mi spuneţi asta, mademoiselle. Povestiţi-mi acum ce s-a întâmplat aseară.

— I-am oferit bani. Părea că vrea să trateze cu mine. Mi-a fixat o întâlnire pentru aseară la ora nouă. Urma să mă duc la Mon Désir. Cunoşteam locul; mai fusesem înainte. Trebuia să înconjor casa, să intru prin uşa laterală în bibliotecă, astfel ca servitorii să nu mă vadă.

— Scuzaţi-mă, mademoiselle, dar nu v-a fost teamă să vă aventuraţi singură acolo noaptea?

Mi s-a părut mie sau a urmat o oarecare pauză înainte de a răspunde.

— Poate că mi-a fost. Dar, ştiţi, nu era nimeni căruia i-aş fi putut cere să vină cu mine. Şi eram disperată. Reedburn mă primi în bibliotecă. O, omul ăla! Îmi pare bine că a murit. S-a jucat cu mine ca pisica cu şoarecele. M-a tachinat. L-am rugat şi l-am implorat în genunchi. I-am oferit toate bijuteriile pe care le am. Degeaba! Apoi, şi-a spus propriile lui condiţii. Poate vă daţi seama care erau

ele. Am refuzat. I-am spus ce gândeam despre el. I-am aruncat vorbe urâte în faţă. A rămas zâmbind calm. Şi-atunci, când am tăcut în cele din urmă, s-a auzit un zgomot… Din spatele draperiei de la fereastră… Şi el l-a auzit. S-a îndreptat spre draperii şi le-a tras larg deoparte. Acolo era un bărbat care se ascundea – un om care arăta îngrozitor, un tip de vagabond. L-a lovit pe domnul Reedburn… Apoi l-a lovit din nou şi el a căzut. Vagabondul m-a apucat cu mâna lui plină de sânge. M-am smuls din încleştarea lui, m-am strecurat prin fereastră şi am alergat să-mi salvez viaţa. Atunci am zărit lumini în casa asta şi m-am îndreptat spre ele. Jaluzelele erau ridicate şi am văzut nişte oameni jucând bridge. Aproape am căzut în cameră. Am reuşit să murmur „crimă”! Şi totul mi s-a întunecat în faţa ochilor…

— Mulţumesc, mademoiselle. Trebuie să fi fost un mare şoc pentru sistemul dumneavoastră nervos. În ce priveşte vagabondul, l-aţi putea descrie? Vă amintiţi cum era îmbrăcat?

— Nu, totul s-a întâmplat atât de repede. Dar l-aş recunoaşte oriunde. Faţa lui mi s-a întipărit în minte.

— O ultimă întrebare, mademoiselle. Draperiile de la cealaltă fereastră, cea care dădea spre alee, erau trase?

Pentru prima dată o expresie de uimire apăru pe faţa dansatoarei. Părea că încearcă să-şi amintească.

— Eh bien, mademoiselle?

— Mă gândesc… Sunt aproape sigură… Da, foarte sigură! Ele nu erau trase.

— Asta-i curios, din moment ce erau celelalte. Nu contează. Aş zice că n-are mare importanţă. Mai rămâneţi mult aici?

— Doctorul crede că pot să mă întorc mâine la Londra. Se uită prin cameră. Domnişoara Oglander ieşise. Oamenii ăştia sunt foarte buni, dar nu sunt din lumea mea. Îi şochez! Iar mie, ei bine, nu-mi place la bourgeoisie!

O undă slabă de amărăciune îi sublinia cuvintele.

Poirot încuviinţă.

— Înţeleg. Sper că nu v-am obosit peste măsură cu întrebările mele.

— Câtuşi de puţin, monsieur. Sunt foarte nerăbdătoare ca Paul să afle cât se poate de repede.

— Atunci vă doresc toate cele bune, mademoiselle.

După ce părăsi camera, Poirot se opri şi se repezi la o pereche de pantofi uşori din piele.

— Sunt ai dumneavoastră, mademoiselle?

— Da, monsieur. Tocmai au fost curăţaţi şi aduşi sus.

— Aha! Făcu Poirot în timp ce coboram scările. Se pare că servitorii nu sunt chiar atât de agitaţi, încât mai curăţă pantofii, deşi uită căminul. Bine, mon ami, la început păreau să fie unul sau două puncte interesante, dar mă tem tare mult că trebuie să considerăm cazul încheiat. Totul pare destul de simplu.

— Şi ucigaşul?

— Hercule Poirot nu vânează vagabonzi, răspunse prietenul meu plin de el.

Domnişoara Oglander veni după noi în hol.

— Dacă vreţi să aşteptaţi un minut în sufragerie; mama ar vrea să vă vorbească.

În cameră încă nu se umblase şi Poirot strânse într-o doară cărţile, amestecându-le cu mâinile lui mici extrem de îngrijite.

— Prietene, ştii la ce mă gândesc?

— Nu, am spus nerăbdător.

— Cred că domnişoara Oglander a greşit deschiderea. Trebuia să meargă cu trefla.

— Poirot! Eşti culmea.

— Mon Dieu, nu pot să discut tot timpul despre crime!

Deodată rămase nemişcat.

— Hastings… Hastings. Uită-te! Regele de treflă lipseşte dintre cărţi!

— Zara! Am strigat eu.

— Şi?

Părea că nu înţelege aluzia mea. Strânse mecanic cărţile şi le puse în casetele lor. Faţa lui devenise gravă.

— Hastings, spuse el în cele din urmă. Eu, Hercule Poirot, eram cât pe-aci să fac o mare greşeală, o foarte mare greşeală.

Îl privi impresionat, dar fără să înţeleg absolut nimic.

— Trebuie s-o luăm de la capăt, Hastings. Da, trebuie s-o luăm de la capăt. Dar de data asta nu vom mai da greş.

Fu întrerupt de o doamnă frumoasă între două vârste. Ţinea nişte cărţi de bucătărie. Poirot se înclină.

— Înţeleg, domnule, că sunteţi un prieten al lui… al… Domnişoarei Saintclair?

— Am venit din partea unui prieten de-al ei, madame.

— O, înţeleg. Mă gândeam că poate…

Poirot făcu un semn brusc spre fereastră.

— Jaluzelele erau coborâte, aseară?

— Nu! Cred că de aceea domnişoara Saintclair a văzut lumina aşa de clar.

— A fost lună aseară. Mă mir că n-aţi văzut-o pe mademoiselle Saintclair din scaunul dumneavoastră cu faţa la fereastră?

— Cred că eram cufundaţi în joc. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva înainte.

— Asta vă cred, madame. Şi vă rog să vă liniştiţi, mademoiselle pleacă mâine.

— Oh! Faţa bunei doamne se lumină.

— Şi vă doresc o dimineaţă plăcută, madame!

O servitoare spăla treptele când am ieşit pe uşa din faţă. Poirot o întrebă:

— Dumneata ai curăţat pantofii tinerei de la etaj?

Fata dădu negativ din cap.

— Nu, domnule. Nu cred că au fost curăţaţi.

— Atunci cine i-a curăţat? L-am întrebat pe Poirot când mergeam pe drum.

— Nimeni. N-aveau nevoie să fie curăţaţi.

— Bănuiesc că atunci când mergi pe un drum sau pe o cărare într-o noapte frumoasă nu-i murdăreşti. Dar, cu siguranţă, după ce treci prin iarba grădinii ei se murdăresc.
— Da, mă aprobă Poirot cu un zâmbet curios.
— În cazul ăla, cred şi eu că s-ar fi pătat.
— Dar…
— Ai răbdare doar o jumătate de oră prietene. Să ne întoarcem la Mon Désir.
Majordomul păru surprins de reapariţia noastră, dar nu făcu nici o obiecţie la revenirea noastră în bibliotecă.
— Hei, nu-i aia fereastra, Poirot, îi strigai când se îndrepta spre cea care dădea către alee.
— Aşa e, prietene. Priveşte aici.
Făcea semn spre capul de marmoră al leului. Pe el era o urmă decolorată. Îşi îndreptă apoi degetul spre o pată asemănătoare de pe duşumeaua lustruită.
— Cineva l-a lovit pe Reedburn cu pumnul între ochi. El a căzut pe spate pe această bucată de marmoră ieşită în afară şi apoi a lunecat jos. După aceea, a fost târât pe duşumea până la cealaltă fereastră şi lăsat acolo, dar nu în acelaşi unghi, aşa cum ne-a atras atenţia şi doctorul.
— Dar, de ce? Pare absolut inutil.
— Dimpotrivă, era esenţial. De asemenea asta este cheia identităţii ucigaşului – deşi, de fapt n-a avut intenţia să-l omoare pe Reedburn şi de aceea nu prea ar fi cazul să-l numim ucigaş. Trebuie să fie un om foarte puternic!
— Pentru că a târât trupul pe duşumea?
— Câtuşi de puţin. E un caz interesant. Şi totuşi era cât pe-aici să ajung de râsul lumii.
— Vrei să spui că e gata, că ştii totul?
— Da.
Un amănunt îmi reveni în memorie.
— Nu, am exclamat. E un lucru pe care nu-l ştii!
— Care anume?
— Nu ştii unde este regele de treflă care lipseşte!
— Zău? O, asta-i nostim! Prietene, foarte nostim.

— De ce?
— Fiindcă e în buzunarul meu!
Îl scoase încântat.
— O! Am spus cam abătut. Unde l-ai găsit? Aici?
— Nu-i nimic senzaţional în legătură cu el. Pur şi simplu nu fusese scos împreună cu celelalte cărţi. Era în casetă.
— Hm! Dar totuşi ţi-a dat o idee, nu-i aşa?
— Da, prietene. Îi prezint respectele mele majestăţii sale regale.
— Şi doamnei Zara!
— A, da, şi doamnei.
— Şi ce-o să facem acum?
— O să ne întoarcem la Londra. Dar, mai întâi, trebuie să schimb câteva vorbe cu o anumită doamnă de la Daisymead.
Aceeaşi servitoare mărunţică ne deschise uşa.
— Acum toţi iau prânzul, domnule… Doar dacă vreţi s-o vedeţi pe domnişoara Saintclair, ea se odihneşte.
— Ar fi suficient s-o pot vedea pe doamna Oglander câteva minute. Vrei să-i spui?
Am fost conduşi în salon să aşteptăm. Am zărit familia în sufragerie în timp ce treceam şi care acum era reîntregită cu doi bărbaţi voinici, solizi, unul cu mustaţă, celălalt şi cu barbă.
După câteva minute, doamna Oglander intră în cameră, uitându-se la Poirot care se înclină.
— Madame, noi, în ţara mea, aveam o mare dragoste, un respect deosebit pentru mamă. La mère de famille reprezintă totul!
Doamna Oglander păru cam uimită de această introducere.
— Pentru acest motiv am venit – să potolesc neliniştea unei mame. Ucigaşul domnului Reedburn nu va fi descoperit. Nu vă temeţi. Eu, Hercule Poirot, v-o garantez. Am dreptate, nu-i aşa? Sau pe soţie trebuie s-o liniştesc?
Urmă o pauză de-o clipă. Doamna Oglander părea să-l cerceteze pe Poirot cu ochii ei. În sfârşit, spuse liniştită:

— Nu-mi dau seama cum de ştiţi… Dar, da aveţi dreptate.

Poirot dădu din cap cu gravitate.

— Asta-i tot, madame. Dar nu fiţi neliniştită. Poliţiştii dumneavoastră englezi nu au ochii lui Hercule Poirot.

Bătu cu degetul în portretul de familie de pe perete.

— Aţi mai avut odată o fată. A murit, madame?

Din nou, după o pauză în care-l cercetă cu ochii ei, răspunse:

— Da, a murit.

— Ah! Spuse Poirot brusc. Bine, trebuie să ne întoarcem la Londra. Îmi permiteţi să pun regele de treflă înapoi în pachet? A fost singura dumneavoastră eroare. Înţelegeţi, să fi jucat bridge aproape o oră numai cu 51 de cărţi… Vedeţi, nimeni care ştie câte ceva despre joc nu v-ar crede o clipă! Bonjour!

— Şi-acum, prietene, spuse Poirot în timp ce ne îndreptam spre gară, înţelegi totul!

— Nu-nţeleg nimic! Cine l-a omorât pe Reedburn?

— John Oglander junior. Nu eram prea sigur dacă a fost tatăl sau fiul, dar m-am oprit asupra fiului pentru că este cel mai puternic şi mai tânăr dintre cei doi. Trebuia să fie unul dintre cei doi din cauza ferestrei.

— De ce?

— Erau patru ieşiri din bibliotecă – două uşi, două ferestre; dar, evident, numai una se preta. Trei ieşiri dădeau în faţă, direct sau indirect. Tragedia trebuia să aibă loc la fereastra din spate ca să poată părea că Valerie Saintclair a nimerit la Daisymead din întâmplare. Bineînţeles că ea a leşinat cu adevărat şi John Oglander a cărat-o pe umeri. De aceea, mi-am zis că trebuia să fie un om puternic.

— Atunci, s-au dus acolo împreună?

— Da. Ţii minte ezitarea Valeriei când am întrebat-o dacă nu i-a fost frică să se ducă singură? John Oglander a mers cu ea – ceea ce îmi închipui că nu a schimbat dispoziţia lui

Reedburn. S-au certat şi, probabil, vreo insultă adusă Valeriei l-a făcut pe Oglander să-l pocnească. Restul îl ştii.

— Dar ce-i bridge-ul?

— Bridge-ul presupune patru jucători. Un lucru simplu ca ăsta este foarte convingător. Cine ar fi putut bănui c-au fost numai trei persoane în cameră?

Eram încă uimit.

— Un lucru nu-l înţeleg. Care-i legătura între familia Oglander şi dansatoarea Valerie Saintclair?

— Mă mir că n-o vezi. Şi totuşi te-ai uitat destul de mult la tabloul de pe perete – mai mult decât mine. Cealaltă fată a doamnei Oglander o fi moartă pentru familia ei, dar lumea o cunoaşte ca Valerie Saintclair!

— Ce?

— N-ai văzut asemănarea în momentul când cele două surori erau împreună?

— Nu, am mărturisit eu. M-am gândit numai la cât de extraordinar de diferite erau.

— Asta pentru că mintea ta e receptivă numai la impresii exterioare romantice, dragul meu Hastings. Trăsăturile le erau aproape identice. La fel şi tenul. Interesant e faptul că Valeriei îi e ruşine cu familia ei şi familiei îi e ruşine cu ea. Cu toate acestea, într-un moment de pericol, ea s-a adresat fratelui ei s-o ajute şi când lucrurile au luat o întorsătură proastă, toţi s-au unit într-un mod remarcabil. Forţa familiei este ceva minunat. Toţi din familie îşi pot juca rolul. De aici provine talentul de artistă al Valeriei. Eu, ca şi prinţul Paul, cred în ereditate! Ei m-au înşelat! Dacă n-ar fi fost un accident fericit şi întrebarea-test pusă doamnei Oglander prin care ea a contrazis relatarea fetei sale în privinţa locului pe care-l ocupase, familia Oglander l-ar fi învins pe Hercule Poirot.

— Ce-i spui prinţului?

— Că Valerie n-ar fi putut comite crima şi că mă îndoiesc că vagabondul va fi găsit vreodată. De asemenea, să-i transmită complimentele mele ghicitoarei Zara. Ce

coincidenţă curioasă! Mă gândesc să numesc această afacere „Aventura regelui de treflă”. Ce zici, prietene?

SFÂRŞIT

1 Între un bărbat de rang înalt şi o femeie de rând prin care soţia şi copiii ei nu obţin rangul şi nici nu îi moştenesc averea.